

Surányi György És Az Édesanyja

Én vagyok anyámmal. Itt elemista lehetek már talán. Anyám akarta, hogy tanuljak, apám nem akarta, hogy tanuljak. Anyám erőszakolta, aztán én is már erőszakoltam, mert valahogy többre akartam vinni, mint a szüleim. Anyám nagyon aktív volt egyébként. Korcsolyázni elvitt. Uszodába vitt, hogy megtanuljak úszni. Nem akkor tanultam meg, hanem mikor a rómaifürdői nyaralás volt, önállóan addig kapálóztam, míg megtanultam úszni. Akkor még az sokkal inkább nyaralóhely volt, abban az időben. Olyan távoli dolognak tűnt, mert föl kellett ülni a HÉV-re, és rengeteget kellett gyalogolni, mire az ember leért a Duna-partra, bár lehet, hogy busz is volt. Az anyám sokkal kulturáltabb volt, mint az apám. És ő szeretett színházba járni. Úgyhogy mikor már nagyobb fiú

voltam, tizenkét-tizenhárom éves, nemegyszer elmentünk kettesben, mert apámmal nem lehetett, az Operettszínházba. Elegánsan kiöltöztetett, és mentünk. Arra emlékszem, hogy ilyen nagyoperetteket láttunk. Az öreg Latabár is szerepelt benne meg a két fia, a Latyi meg a Hosszú Latabár. Lényegében a színdarabban hárman játszottak, és azt nem felejttem el, hogy az öreg mondta, hogy 'a fiaim'. És tényleg a fiai voltak! Például a Ligetbe is elvitt anyám, apám nem jött sehova se. Az anyám meg a barátnői a Ligetbe jártak ki, a Weingruberhez. Ez nagyon híres kávéház volt. A tulaj persze zsidó volt. Amikor átmegyünk a hídon, azon a vashídon, ahol a Műjégpálya van, ez a főútvonal, balra akkor még egy kis domb volt, és ott állt egy nagyon nagy méretű kerti kávéház. Igaz, hogy volt annak épülete is, mert a konyha meg ilyesmi bent volt, de ez tulajdonképpen kimondottan a jó időre szóló kávéház volt. És a gyerekeknek külön volt egy játszótér. Onnan tudom, mert nagyon sokat homokoztunk, minden volt. Mikor beültek a 'lányok', a társaság, akkor a gyerekeket beküldték oda játszani.